

Arrest

nr. 45 110 van 18 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. HADIEL HOLAIL, loco advocaat M. VAN DEN BROECK, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit het dorp Murgë (gemeente Skenderaj) en bent u Kosovaars staatsburger.

Op 26 maart 2009 ontving u een brief van het AKSh (Armata Kombëtare Shqiptare, Albanees Nationaal Leger) waarin u ervan beschuldigd werd jarenlang te hebben samengewerkt met de etnische Serviërs van Noord-Mitrovicë en waarin vermeld werd dat het AKSh u had betrappt toen u op 10 maart 2009 collaboreerde met Serviërs. In de brief werd u tevens verzocht u op 1 april 2009 aan te melden bij de generale staf van het AKSh. Indien u hieraan geen gevolg zou geven, zou u gearresteerd en streng gestraft worden.

U heeft evenwel nooit samengewerkt met Serviërs uit Noord Mitrovicë. U vermoedt dat de beschuldiging door het AKSh dat u op 10 maart 2009 zou hebben gecollaboreerd betrekking heeft op het feit dat u op

die datum in Klinë een Serviër uit Montenegro hielp bij zijn busverbinding naar Mitrovicë. Hij wist immers niet hoe in Mitrovicë te geraken en u ging in op zijn vraag hem te begeleiden tot Skenderaj en hem daar de halte te tonen waar hij de bus naar Mitrovicë kon nemen.

U legde de oproepingsbrief niet voor aan de Kosovaarse autoriteiten omdat u van mening bent dat, als deze zouden kunnen tussenkomen, er geen organisaties zoals het AKSh zouden bestaan in Kosovo. Omdat u voor uw leven vreesde, besloot u Kosovo te verlaten.

Op 30 maart 2009 reisde u richting België, waar u op 7 april 2009 om asiel verzocht.

Na uw vertrek uit Kosovo ontving uw familie nog twee documenten van het AKSh. Het gaat om een convocatie d.d. 1 juni 2009 waarin u opgeroepen wordt u voor ondervraging aan te melden op 10 juni 2009 bij het AKSh te Prishtinë, en een beslissing d.d. 1 juli 2009 waarin gemeld wordt dat u niet bent ingegaan op de vorige twee convocaties en dat u om die reden gearresteerd zal worden en conform de militaire wet van het AKSh een zware straf zal krijgen. Tevens wordt in dit laatste document vermeld dat u als een verrader van de Albanese natie wordt beschouwd en dat ook uw familie onder militair toezicht zal staan.

U wenst niet naar Kosovo terug te keren uit angst er vermoord te zullen worden door het AKSh.

Ter staving van uw identiteit en uw asielse relaas legde u uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt te Skenderaj op 30 april 2009, en de voornoemde drie documenten van het AKSh neer, alsook een document met een doorverwijzing d.d. 13 augustus 2009 door het opvangcentrum waar u verblijft naar een arts omdat u slaapproblemen en nachtmerries heeft en met de bevindingen van de arts.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw beweerd vrees ten aanzien van het AKSh, dat u ervan zou beschuldigen een verrader te zijn omdat u volgens hen collaboreert met Serviërs, geloofwaardigheid mist daar er maar weinig bewijskracht gehecht kan worden aan de door u neergelegde brieven van deze organisatie.

Het is immers hoogst bevreemdend dat de twee oproepingen (d.d. 26 maart 2009 en 1 juni 2009) uw volledige naam, geboorteplaats en -datum, alsmede de naam, functie en handtekening van de ondertekenaars bevatten, maar in gebreke blijven melding te maken van de precieze plaats/adres waar u zich bij het AKSh dient aan te melden.

Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het weinig waarschijnlijk is dat een illegale en terroristische organisatie zoals het AKSh zich zou bezighouden met het opmaken en versturen van officiële documenten zoals beslissingen, convocaties e.d.m.

Wat er ook van zij, u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u in geval van problemen met het AKSh of bij een herhaling ervan in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo geen beroep kon/zou kunnen doen op de bescherming van de in uw land aanwezige autoriteiten, waarmee u overigens nooit problemen heeft gekend (CGVS, p.4).

U heeft uw problemen met het AKSh nooit gemeld, noch bij de politie, noch bij KFOR (Nato Kosovo Force) (CGVS, p.6).

Van een asielzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij of zij eerst de nodige stappen zet tot het verkrijgen van bescherming bij de autoriteiten van zijn of haar land van herkomst.

Uw bewering dat, als de politie iets zou kunnen ondernemen, organisaties zoals het AKSh niet zouden bestaan (CGVS, p.6-7), kan niet als een afdoende verklaring in overweging genomen worden aangezien zij niet gesteund is op objectieve gegevens.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat, in tegenstelling tot uw bewering, doeltreffende bescherming vanwege de autoriteiten mogelijk is en dat de Kosovaarse politie (KP) wel degelijk voor bescherming kan en wil zorgen voor diegenen die problemen hebben/vrezen en dat er voldoende wettelijke procedures zijn voor de vaststelling, de vervolging en de bestraffing van misdrijven.

Voorts kan worden toegevoegd dat de Kosovaarse autoriteiten het AKSh sinds de afkondiging van de administratieve instructie nr. 2003/9 op 17 april 2003 als een terroristische en illegale organisatie beschouwen. Sindsdien treden zowel de lokale als internationale gerechtelijke en politionele autoriteiten in Kosovo krachtadig op tegen deze organisatie. Dit blijkt ondermeer uit twee effectieve veroordelingen van het AKSh. Een eerste volgde naar aanleiding van een aanslag van het AKSh nabij Zveçan en een tweede in maart 2007.

Bovendien kan de bescherming zo nodig geboden worden door KFOR. KFOR is steeds bijzonder waakzaam in verband met AKSh-activiteiten en heeft reeds meermaals verklaringen afgelegd dat ze elke bedreiging ernstig neemt en desbetreffend zal optreden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande bevindingen niet wijzigen.

De drie AKSh-documenten werden hierboven reeds besproken. Uw geboorteakte bevestigt hoogstens uw identiteit en uw nationaliteit, maar niets meer. De doorverwijzing naar een arts d.d. 13 augustus 2009 en de bevindingen van de arts tonen aan dat u medische hulp zocht voor uw slaapproblemen en nachtmerries, maar hieruit kan geen verband worden afgeleid met de door u uiteengezette problemen met het AKSh. Integendeel, er wordt enkel in vermeld dat u familiale problemen zou hebben in Kosovo.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 januari 2010 een schending aan van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1,A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van het motiveringsbeginsel zoals bepaald in artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsverplichting.

Verzoeker betwist ook de motivering in de bestreden beslissing.

Hij herhaalt dat hij vervolgd wordt door het AKSh en dat hij ter staving daarvan brieven heeft neergelegd die hij van die organisatie ontving.

Hij stelt dat het *“bevreemdend”* is dat *“verweerster deze documenten naast zich neerlegt omwille van de inhoud ervan, zonder ook maar enige moeite te doen om na te gaan of deze inhoud dan wel zo abnormaal is”*. Hij vervolgt dat *“verweerster stoelt haar motivering op een veronderstelling, met name de veronderstelling dat een organisatie als het AKSh wel een adres in haar convocaties zou zetten”*.

Hij verwijst naar artikel 4.1 Kwalificatierichtlijn en leidt hieruit af dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen hem en de Commissaris-generaal.

Hij stelt aangaande de stelling in de bestreden beslissing dat het weinig waarschijnlijk is dat een terroristische organisatie zoals het AKSh zich zou bezighouden met het opmaken en versturen van officiële documenten zoals beslissingen, convocaties e.d.m., dat dit enkel *“een veronderstelling”* is van de Commissaris-generaal en dat deze *“voorbij gaat aan de eigen onderzoeksbevoegdheid”*.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen en betoogt dat de vaststelling van bepaalde bedrieglijkheden of omissies in het relaas van verzoeker er niet toe mogen leiden dat de kernvraag met name naar het bestaan van gegronde vrees voor vervolging, niet meer gesteld wordt,

Hij laat ook gelden dat de vervolging een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM; er bestaat immers een verplichting om een vreemdeling niet te verwijderen naar een land wanneer er gegronde redenen bestaan om aan te nemen dat hij daar het reële risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Verder stelt verzoeker dat hij niet *“geloof”* dat er in Kosovo een ernstig onderzoek naar het AKSh gestart zou worden naar aanleiding van zijn problemen en herhaalt dat hij ervan *“uitgaat”* dat de politie hem niet kan beschermen. Hij wijst er nog op dat hij van Albanese origine is, en dat Albanese in Kosovo nog steeds gediscrimineerd worden. Hij voert aan dat *“De documenten waarop het CGVS zich steunt om een negatieve beslissing te nemen, tonen niet aan dat verzoeker beschermd zal worden”* en dat *“er is geen enkele garantie dat verzoeker bescherming zal krijgen als hij terug zou keren naar Kosovo”*. Verzoeker vervolgt dat *“De Commissaris-generaal heeft niet onderzocht in welke mate mensen die bescherming vragen tegen bedreigingen van het AKSh, zulke bescherming van de politie krijgen. Zij toont niet aan dat verzoeker bescherming zou krijgen”*.

Hij verwijst in dit verband naar een uitspraak van de Mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa van 2 december 2009, die de lidstaten ten stelligste afraadt om personen gedwongen naar Kosovo terug te sturen, en verwijst ook naar de nieuwe richtlijnen van het HCR van 9 november 2009 met betrekking tot Kosovo, waaruit blijkt dat de situatie daar bijzonder complex is.

Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie in combinatie met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hij argumenteert dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in deze wetgeving, in het bijzonder stelt hij dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht en dat het beroep bij de Raad hieraan niet voldoet.

Hij wijst in dit verband op de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon waardoor het Handvest nu wel bindende werking heeft en hij meent dat dit belangrijke gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 EVRM in het asielrecht.

Hij verwijst nog naar rechtspraak van het EHRM waaruit zou blijken dat de rechter een eigen oordeel over de feiten moet geven hetgeen impliceert dat hij de bestuurlijke feitenvaststelling vol moet kunnen toetsen.

Hij voert verder aan dat de rechten van verdediging geschonden zijn en dat er geen sprake is van processuele gelijkwaardigheid van partijen gezien de verzoekende partij enkel mondeling kan repliceren op de opmerkingen van de Commissaris-generaal *“doch van deze opmerkingen wordt geen akte genomen”*.

Verzoeker vraagt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?”* en *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de lidstaat”*.

Verder voert verzoeker de schending aan van artikel 6 EVRM. Hij herhaalt dat de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon gevolgen heeft voor het asielrecht en meer bepaald voor de toepassing van artikel 6 EVRM in het asielrecht. Hij haalt daarbij ook artikel 18 van het Handvest aan en is van mening dat het recht om asiel thans een subjectief recht uitmaakt en dat kan afgedwongen worden van de Staat.

Hij verwijst naar het arrest Maaouia van 5 oktober 2000 van het EHRM waarin het Hof stelde dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is onder andere omwille van het feit dat immigratierechtelijke betwistingen uitgesloten zijn daar ze niet burgerlijk van aard zijn.

Verzoeker stelt echter dat er *“wel degelijk sprake is van een burgerlijk recht in de zin van het EVRM”* gezien de incorporatie van het recht op asiel in artikel 18 van het Handvest en meent dat *“er kan niet meer zonder meer gesteld worden dat asielrecht een gunst zou zijn ten aanzien van de overheid, het is thans een plicht in hoofde van de lidstaten van de EU om zulks toe te kennen conform de Conventie van Genève”*. Hij vervolgt dat hij *“wel degelijk een subjectief recht heeft op verblijf meer bepaald als asielzoeker en dat er een verplichting bestaat van de Belgische staat om haar niet te verwijderen van het grondgebied”*.

Hij laat hier nogmaals gelden dat in het kader van een procedure, op grond van vaste jurisprudentie ten minste één rechtelijke instantie met volledige rechtsmacht de betreffende besluiten moet kunnen controleren en dat er terug geen sprake kan zijn van processuele gelijkwaardigheid.

Hij voert als vierde middel een schending aan van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM. Verzoeker is van mening dat ook uit artikel 13 EVRM kan afgeleid worden dat er sprake dient te zijn van volle rechtsmacht met een eigen onderzoeksbevoegdheid.

Volgens rechtspraak van het EHRM volstaat het volgens hem een verdedigbare bewering (*“arguable claim”*) te hebben en is er niet vereist dat al een schending van het samen ermee ingeroepen verdragsrecht is geconstateerd. Dat hij een *“arguable claim”* heeft, leidt hij af uit het feit dat zijn asielaanvraag in overweging werd genomen.

Artikel 13 EVRM waarborgt een effectieve nationale rechtsbescherming, en volgens verzoeker gaat deze bescherming verder dan een loutere wettigheidscontrole en dan de *“beweerde volle rechtsmacht die de RvV volgens het grondwettelijk hof zou hebben”*.

Hij vervolgt dat *“de RvV in zijn volle rechtsmachtbeoordeling de schending op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient te weren en dit dient te blijken uit de motivering. Dat indien zulks niet het geval is meent verzoekende partij dat artikel 13 EVRM geschonden is”*.

Als vijfde middel haalt hij een schending aan van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83 en beweert dat *“de RvV geen rekening heeft gehouden met de bepaling van artikel 4.3 van voormelde richtlijn”*. Hij meent ook dat *“de RvV niet bevoegd is eigen onderzoeksdaden te stellen zodat zij minstens niet kan voldoen aan de eerste bepaling van artikel 4.3 van de Richtlijn 2004/83”*.

Hij vraagt dan ook de volgende prejudiciële vraag te stellen : *“Dienen de rechtbanken van de lidstaten bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening te houden met de in artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83 vermelde gegevens en over een eigen onderzoeksbevoegdheid te beschikken om zulks te doen”*.

Verzoeker roept in zijn verzoekschrift als zesde middel een schending in van artikel 39 van de richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en voert ook een schending aan van de rechten van verdediging. Hij herhaalt hier wederom dat er sprake is van een gebrek aan volle rechtsmacht. Hij stelt dat dit een inbreuk uitmaakt op artikel 39 van de Procedurerichtlijn en dat de ratio van dit artikel dezelfde is als van artikel 13 EVRM.

Verzoeker vraagt aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: *“Voldoet een administratieve rechtbank zonder eigen onderzoeksbevoegdheid aan de vereisten van artikel 39 van Procedurerichtlijn 2005/85 meer bepaald aan de vereisten van effectiviteit zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van justitie.”*

2.2. Aangaande verzoekers grief dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, ingesteld ingevolge artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van het grondgebied (hierna: Vreemdelingenwet), niet voldoet artikel 47 aan de waarborgen zoals vastgesteld in van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), in de principes van het E.U.-procesrecht in het algemeen en in de artikelen 6 en 13 EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

De eerste alinea van artikel 47 van het Handvest bepaalt dat eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Deze bepaling stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest bepaalt dat eenieder recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld en dat eenieder de mogelijkheid heeft zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Daar waar artikel 6 EVRM niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, r.o. B.24.1; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169), stemt deze tweede alinea van artikel 47 van het Handvest inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, *Pb. C.* 14 december 2007, afl. 303, 17).

Er werd over artikel 6 EVRM reeds geoordeeld dat dit artikel niet van toepassing is op de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De aanhef van artikel 6 EVRM geeft zelf aan dat het van toepassing is op burgerlijke rechten en niet op politieke (zie artikel 6 EVRM *“Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...]”*). De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft echter politieke rechten (zie AH 18 maart 1997, nr. 14/97 dat stelt “[...]”).

Daaruit volgt dat een betwisting omtrent de hoedanigheid van vluchteling, een betwisting omtrent een politiek recht is.”, zie ook RvV 15 juni 2007, nr. 123).

Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op het asielrecht (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk).

In zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet kan de Raad de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van de Commissaris-generaal hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van de Commissaris-generaal vernietigen, hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperken.

Uit dit arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt eveneens dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een volwaardig administratief rechtscollege is, voldoet aan de eisen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

De Raad stelt dat verzoeker aldus beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen vervat in artikel 47 van het Handvest, zodat het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen hieromtrent aan het Hof van Justitie niet dienstig is.

In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn doordat hij niet mag antwoorden op de repliekmemoire van de Commissaris-generaal, kan hij niet gevolgd worden.

Gelet op de mogelijkheid waarover de vreemdeling beschikt om ter zitting voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen mondeling zijn argumenten, met inbegrip van zijn opmerkingen omtrent de nota van de tegenpartij, te ontwikkelen en op de mogelijkheid (in sommige gevallen de verplichting) die dit rechtscollege heeft om "nieuwe gegevens" in aanmerking te nemen, kan niet worden ingezien - en verzoeker verduidelijkt evenmin - op welke wijze de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden (RvS 5 januari 2009, nr. 189.246; RvS 5 januari 2009, nr. 189.247).

Aangaande de aangevoerde schending van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83, benadrukt de Raad dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aldus kan verzoeker hier de schending van deze richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Het middel waarin verzoeker de schending van artikel 39 van de Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn) inroept, heeft opnieuw betrekking op het begrip "volle rechtsmacht" (RvS 9 maart 2010, nr. 5381).

Verzoeker geeft zelf aan dat de ratio van artikel 39 van de Procedurerichtlijn dezelfde is als deze van artikel 13 EVRM.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM wijst de Raad erop dat uit de reeds eerder geciteerde rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet en dat de rechtzoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd. Een schending van artikel 39 van de Procedurerichtlijn wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De Raad wijst erop dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is en gaat hier dan ook niet verder op in.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschilt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Aangaande de door verzoeker neergelegde brieven van de AKSh, leest de Raad in het antwoorddocument van CEDOCA van 24 maart 2009, vervat in het administratief dossier -en waarvan verzoeker aangeeft dat het Commissariaat-generaal zich baseert op veronderstellingen-, dat inderdaad expliciet wordt gesteld dat het weinig waarschijnlijk is dat een illegale, terroristische organisatie zich zou bezighouden met het opmaken en versturen van officiële documenten zoals beslissingen, convocaties...

Verzoeker beperkt er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de tegenstelbaarheid van de door de verweerder gehanteerde informatie, verzameld dat CEDOCA een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, waarmee hij niet vermag de juistheid van de informatie van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen.

Bovendien merkt de Commissaris-generaal terecht op dat het bevreemdend is dat *“de twee oproepingen (d.d. 26 maart 2009 en 1 juni 2009) uw volledige naam, geboorteplaats en -datum, alsmede de naam, functie en handtekening van de ondertekenaars bevatten, maar in gebreke blijven melding te maken van de precieze plaats/adres waar u zich bij het AKSh dient aan te melden.”*

Deze vaststellingen zijn duidelijk afleidbaar uit het administratief dossier en pertinent wat betreft de twijfel. De Commissaris-generaal heeft in concreto het asielrelaas van verzoeker terdege onderzocht en getoetst aan de informatie waarover hij beschikt.

Aangaande de verwijzing naar artikel 4.1 van de Richtlijn van 2004/83 van 29 april 2004, wijst de Raad erop dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De Raad leest in voormeld artikel van de Richtlijn 2004/83 dat het de taak is van de lidstaat om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Hieruit volgt echter niet dat er sprake is van een gedeelte bewijslast tussen de Commissaris-generaal en verzoeker, zoals deze laatste voorhoudt.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust immers in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid, geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Wat betreft verzoekers argument dat hij niet "gelooft" dat er in Kosovo een ernstig onderzoek naar het AKSh gestart zou worden en dat hij ervan "uitgaat" dat de politie hem niet kan beschermen, benadrukt de Raad dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. De Raad merkt echter op dat verzoeker daartoe niet de minste poging ondernomen heeft.

Verzoeker blijft derhalve in gebreke aan te tonen dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen en dat hij zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan stellen.

Verzoekers argument dat "De Commissaris-generaal heeft niet onderzocht in welke mate mensen die bescherming vragen tegen bedreigingen van het AKSh, zulke bescherming van de politie krijgen. Zij toont niet aan dat verzoeker bescherming zou krijgen" snijdt geen hout; het is immers niet aan de Commissaris-generaal om te bewijzen dat verzoeker geen bescherming zou krijgen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Zoals de Raad reeds hoger uiteengezet heeft, ligt de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling.

Een verwijzing naar algemene rapporten, met name “*een uitspraak van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa dd. 2 december 11.*” en “*nieuwe richtlijnen van het HCR met betrekking tot Kosovo van 9 november 2009*, en/of naar de algemene situatie in het land van herkomst “*dat Albanezen in Kosovo nog steeds gediscrimineerd worden*”, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad merkt tenslotte op dat tot op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben.

Uit wat voorafgaat volgt dat de Raad geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing. Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad weigert dan ook de vluchtelingenstatus van verzoeker te erkennen.

2.4. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op de feiten die hij heeft aangehaald in het kader van zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Derhalve kan de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, niet worden toegekend.

Bijgevolg weigert de Raad de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 aan verzoeker toe te kennen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE